

vil jen v jediné části vady ve smyslu Šu 126 tr. ř., které opětovným slyšením jich byly odstraněny. Co se týče otázky, spáchal-li obžalovaný čin za vinu mu kladený v posthypnotickém spánku, znalci ti souhlasně prohlásili, že je vědecky zjištěno, že člověk ve stavu bezvědomí nebo těžké poruchy vědomí není s to, by provedl čin tak složitý, jaký provedl obžalovaný. Při opětovném slyšení udali též, že posudek jejich opírá se o znalosti jejich, získané přečtením nějaké literatury. Nebylo tedy vůbec předpokladů pro přibrání jiného znalce ve smyslu Šu 126 tr. ř. Přibral-li přes to nalézací soud vzhledem k prohlášení soudních lékařů, že se prakticky neobírali hypnosou, znalce profesora na reálce Dra S-a, a tvrdí-li pak tento znalec, jehož znalosti prvý soudce jako laik přezkoumati nemohl, že obžalovaný mohl v posthypnotické sugesci provést čin za vinu mu kladený, ba i složitější, jest posudek ten v rozporu s posudkem soudních lékařů a bylo proto na soudě nalézacím, přibrati ve smyslu Šu 126 tr. ř. jiné znalce lékaře z oboru psychiatrie nebo vyžádati si ve smyslu druhého odstavce tohoto Šu posudek lékařské fakulty, to tím spíše, že otázka, zdali vůbec možno provést zločin osobami hypnotisovanými bez jejich vědomí, je ve vědecké literatuře sporná, takže nelze pochybovati o tom, že tento případ dlužno pokládati za zvláště důležitý a nesnadný co do úkolů znalců ve smyslu druhého odstavce Šu 126 tr. ř. Ježto prvý soudce výslovně uvádí, že úvahy, opírající se o názor znalce Dra S-a, vedly ho k osvobozujícímu rozsudku, je na snadě, že posudek jiných znalců-lékařů nebo lékařské fakulty, souhlasící s posudkem soudních lékařů, mohl míti na rozhodnutí účinek pro obžalobu příznivý, pokud se týče, že zamítnutí návrhu veřejného žalobce mohlo míti účinek pro obžalobu nepříznivý. Veřejný obžalobce vyhradil si ihned po zamítnutí svého návrhu zmateční stížnost ve smyslu druhé věty posledního odstavce Šu 281 tr. ř., jsou tu proto všechny předpoklady pro příznivé uplatnění zmatku dle Šu 281 čís. 4 tr. ř. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti.

Čís. 1512.

Popírání jsoucnosti Boha nebo božství Vykupitele spadá pod skutkovou podstatu zločinu dle Šu 122 a) tr. zák., stalo-li se způsobem rouhavým. »Rouháním« jest rozuměti nevážnost, neúctu, posměch, pohrdání neb opovržení.

Skutková podstata zločinu dle Šu 122 b) tr. zák. předpokládá projev opovržení vůči náboženství, přečinu dle Šu 303 tr. zák. vůči zařízení církve. Náboženské učení a názory té které náboženské společnosti náleží k náboženství, nikoliv k zařízení církve.

(Rozh. ze dne 22. února 1924, Kr I 301/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Josefa Ř-y a Augusta H-ého do rozsudku krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 15. března 1923, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem Šu 122 písm. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10 Šu 281 tr. ř., namítá zmateční stížnost, že v obžalobu dané jednání obžalovaných nezakládá skutkové podstaty zločinu dle Šu 122 a) tr. zák., jak nalézací soud uznal, nýbrž toliko přečinu dle Šu 303 tr. zák. Obžalovaní nepopírali prý svým jednáním ani jsoucnost Boha, ani božství Vykupitele, nýbrž dopustili se prý jen nepřístojného jednání proti nesvěcenému kříži v nesvěcené profanní místnosti. Takový kříž je prý jen symbolem katolické církve, takže se obžalovaní prohřešili jen proti úctě, povinné vůči takovému symbolu, nerouhali se však Bohu. V jejich konání lze proto spatřovati jen sesměšňování učení nebo zařízení církve ve státě zákonem uznané ve smyslu Šu 303 tr. zák. Stížnost je bezdůvodná. Dle zjištění rozsudku záleželo jednání obžalovaných v tom, že při četně navštívené taneční zábavě v hostinci, kde ve zvláštním pokoji byl pověšen kříž, nejprve obžalovaný Augustin H. podával Kristu kávu na lžici a držel pod jeho nohama hořící zápalku a že po něm Josef Ř. nabízel Kristu k pití pivo z püllitrové sklenice a pak ho pivem tím polil. Přisvědčiti dlužno nalézacímu soudu, shledavšímu v tomto jednání rouhání se Bohu. Při posuzování tohoto pojmu přijde na to, jaký význam příkládá se slovu rouhání dle všeobecné mluvy. Dle této znamená slovo to tolik, jako nevážnost, neúcta, posměch, pohrdání neb opovržení. Nemůže býti pochybnosti, že obžalovaní svým surovým jednáním projeví nejvyšší bytosti hrubou nevážnost a neúctu, a že takto rouhali se Bohu. Skutková podstata zločinu dle Šu 122 a) tr. zák. nevyčerpává se v pouhém popírání jsoucnosti Boha neb božství Vykupitele, naopak popírání to mohlo by býti podřaděno pod zákon jen tehdy, kdyby se stalo způsobem, vyčerpávajícím shora vyložený pojem rouhání. Na druhé straně mohou i osoby věřící býti subjektem zločinu dle Šu 122 a) tr. zák. Ostatně čelil útok obžalovaných přímo proti Kristu na kříži a byl takového rázu, že nelze v něm spatřovati leč popírání jsoucnosti a božství Krista, které, projeveno byvši způsobem rouhavým, spadá pod sankci citovaného zákona. Na věci nemění ničeho, že čin byl spáchán na místě a předmětu neposvěceném, poněvadž zákon v ohledu tom nerozeznává, a připouští spáchání zločinu jakýmkoli skutkem rouhavým. Nehledíc k tomu možno tvrditi, že jednání obžalovaných naplňuje zcela pojem »opovržení vůči náboženství« ve smyslu Šu 122 b) tr. zák. Neboť k náboženství náleží náboženské učení a názory té které náboženské společnosti. Základní a stěžejní zásadu učení církve katolické tvoří pak víra v Krista jako syna Božího, kteroužto představu Boha chrání též zákon. Tomuto učení církve katolické a v důsledku toho náboženství katolickému dali obžalovaní výraz svého opovržení. Za těchto okolností odpovídá výrok, odsuzující obžalované pro zločin dle Šu 122 a) tr. zák. jak zjištěnému stavu věci, tak i zákonu a nemůže přicházeti v úvahu méně trestný čin dle Šu 303 tr. zák., když útok obžalovaných dle zjištění rozsudku nesměřoval proti kříži jako zařízení církve katolické, nýbrž proti Kristu jakožto božské bytosti, tudíž proti právnímu statku chráněnému prvejším a přísnějším ustanovením zákonným.